

кози извънредни, щото любопытствоваше да знае дали госпожа Урака говореше сериозно.

Но тѣзи майка говореше искрено, защото майкитѣ на актриситѣ съставятъ особенъ единъ класъ, иматъ особенни чадолюбивы чувства. Любовта, преданността къмъ дъщеритѣ си, тѣ ги разумѣватъ по единъ свой особенъ начинъ на мисльнѣе, а Пикильо слушаше разсежденіето върху този начинъ не съ благодареніе, но съ любопытство, приличенъ на пжтникъ, който, като са отдѣля отъ прекрасно и пріятно мѣсто, което познава, не чувствува неприятность като минува презъ дива и непривлекателна страна, съвѣтъ непозната нему.

« И съ сичко туй, тѣзи работи бихъ са поправили, слѣдоваше добродѣтелната майка като си отры сълзытъ, ако не наченваше отъ една лудина . . . отъ една странность, сърдечна наклонность . . . страсть! Колко горчевины, колко мъжы ми докара тѣзи, която гледашъ! плачахъ денемъ и ноцемъ, виждахъ дъщеря си че отива на пагубата си

— Ты искаше слѣдователно да я въспрешъ! понята Пикильо, като съзе тогасъ първо едно добро понятіе за дѣргата.

— Да, господине, да! Небето ми е свидѣтель! извика госпожа Урака съ важенъ тонъ; рекохъ ѝ хиляда пжти: « че въ работитѣ на театритѣ, сичко зависи отъ първия либовникъ . . . сичкото ни бжджше отъ тамъ зависи; отъ него ще сжди за насъ свѣтътъ. » И сега ако да знаяхте кого тя избра!

— Обичахъ го, извика Жиралда, съ искрометны очи, когато блѣднитѣ ѝ ланиты са зачервихъ на минута; да, обичахъ го, и той е былъ първата ми и послѣдня любовь! Въ жилытъ му течеше кръвьта на праотцитѣ ми, кръвьта на баща ми, кръвь, която тече и въ моитѣ жилы

— Е! Боже мой! да, рече майката съ безсиленъ смѣхъ, одного Мавританеца . . . който бѣ богатъ! . . . Че какво отъ туй тя не рачи да земе нищо отъ него нищо!

— Освѣнь китарата съ която пригласяхъ на араб.